

— Азъ съмъ прѣпорщикъ отъ 9-и резервни батальонъ на 115-и пѣши Вяземски полкъ, Лилиенфелдъ, — началникъ на полікраищенския районъ, ми отговори прѣпорщика смиренно и съ наведена глава на долу. Погонцитѣ които бѣха наскочали испоплашени съ шапки въ ржцѣ, очудено гледаха на тази сцена. Азъ извадихъ отъ джеба си памятна книжка и записахъ въ нея чина, фамилията и частъта въ която служеше Лилиенфелдъ и подиръ твърдѣ полегичка, за да не чуютъ окржжавшитѣ ни, му казахъ, че той не съвсѣмъ добръ началствува. Въ това врѣме, види се, погонцитѣ да бѣха осѣтили, че азъ правяхъ мѣрzenie на прѣпорщика, защото тѣ всички ме окржжиха и започнаха да се оплакватъ отъ него. Оказа се, че прѣпорщикъ Лилиенфелдъ се билъ нахвърлилъ на мръкване върху бѣднитѣ измѣчени погонци и просто ги билъ съсиналъ съ бой и то безъ всѣкаква причина. Азъ успокоихъ погонцитѣ, обѣщахъ имъ да донеса за това на началството на прѣпорщикъ Лилиенфелда и като напомнихъ на послѣдния неговитѣ права и обязанности, продължихъ си пътя.

Щомъ пристигнахъ на Зелено-Дърво азъ подадохъ рапортъ на началството си за случая, като молихъ да бѣда увѣдоменъ за резултата. Но и този пътъ, както и за първия си рапортъ — за случая въ с. Българско-Сливово, никакво увѣдомление не получихъ.

Щомъ пристигнахъ на Зелено-Дърво, по заповѣдъ на началството, азъ прѣдадохъ приетитѣ отъ Свищовъ вещи на дружинитѣ, а именно: на 6-хъ дружини раздадохъ по 96 чифта ботуши и по 110 панталони. Тѣзи неща, сравнително съ голѣмата нужда, бѣха твърдѣ малко, но все по-добръ бѣше вѣщо отъ колкото нищо. Съ получаванieto на горнитѣ вещи, опълченцитѣ никакъ не позаприличаха на войници и съ тѣхъ далечъ не се удовлетвори въпикущата нужда.

Най-чудното бѣше това, че при тая оскѣдностъ въ облѣклото, при всичкитѣ неудобства и лишения, въ продължение почти на 2 мѣсеца въ дружината нѣмаше никакви болни. Това може да се покаже невѣроятно, между това то бѣ фактъ.

— Тѣзи „българци“ болѣстъ ги не хваща, казваха офицеритѣ. Тѣ и бѣзъ доктори могатъ да минуватъ.

— Коллега! съ нашата служба въ българското опълчение ний можемъ положително да забравимъ медицината, казваше д-ръ Угрюмовъ на Вязанкова. Вижда се, че българитѣ отъ друга прежда да сж истѣкани.